

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3098/2019
27.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, Божицара Вујичића и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., ..., чији је пуномоћник Ружица Филиповић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Високи савет судства – Основни суд у Врању, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж бр. 2701/18 од 15.04.2019. године, у седници од 27.09.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

І НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж бр. 2701/18 од 15.04.2019. године као изузетно дозвољеној.

ІІ ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж бр. 2701/18 од 15.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању Прр1 бр. 36/18 од 11.04.2018. године, ставом првим, другим, трећим и четвртим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади штету која је изазвана повредом права на суђење у разумном року у предмету Основног суда у Врању И 276/05 и то на име главног дуга по основу разлике неисплаћене и исплаћене зараде, неисплаћеног регреса, трошкова парничног поступка и трошкова извршног поступка, све у износима ближе наведеним у овим ставовима изреке са припадајућом каматом. Ставом петим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 13.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж бр. 2701/18 од 15.04.2019. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена је првостепена пресуда у ставовима првом, другом, трећем и делу става четвртог изреке којим је тужена обавезана да тужиоцу исплати износ од 5.405,00 динара, са каматом почев од дана подношења тужбе, док је у преосталом делу, одлука садржана у четвртом ставу изреке, у погледу законске затезне камате, преиначена тако што је одбијен захтев тужиоца за исплату законске затезне камате за период од 21.02.2005. године до 17.01.2018. године.

Против другостепене пресуде, заступник тужене је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

Тужилца је доставила одговор на ревизију.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14). Наиме, нема разлога који указују на потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права. Решењима Апелационог суда у Нишу на која се у ревизији позива, укинута су првостепене пресуде због битних повреда одредаба парничног поступка. Решења Вишег суда у Лесковцу, на која се ревизијом указује, не односе се на исти чињенични и правни основ као побијано решење, с обзиром да се односе на повреде права на суђење у разумном року у стечајним поступцима. Сентенца из решења Врховног касационог суда Ржг 1071/2015, на коју ревизија указује, односи се на накнаду материјалне штете по захтеву за заштиту права на суђење у разумном року, према тада важећим одредбама Закона о уређењу судова, а не на накнаду материјалне штете у парничном поступку, која је досуђена применом Закона о заштити права на суђење у разумном року и то у ситуацији када је утврђена повреда права на суђење у разумном року у извршном предмету у коме је извршни дужник друштвено правно лице, као у конкретном случају. Зато је одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП и утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Тужбом од 18.01.2018. године, тужилац је тражила накнаду материјалне штете у укупном износу од 170.139,72 динара са припадајућом законском затезном каматом.

Будући да се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које очигледно не прелази динарску противвредност 3.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ради се о спору мале вредности у смислу члана 468. став 1. ЗПП, а чланом 479. став 6. ЗПП је прописано да ревизија у споровима мале вредности није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић